

Tatár Sándor

CÉLÁLL.: ÜDVHON. NEM MENETTÉRTI

Ez lenne a tuti? Volt(?) értékeidet
eldobálnod,
mint hitvány lim-lomot? Akkor
elérnéd Eldorádót? Vagy Ararátot?
„Némiképp” kétes és kopott
minden recept és lépcső, mely az
üdvre vinne –
(Hogy becéznél fügét, s majszoznál
ananászt ott!)
Kérdezd tán terapeutádat (biztos van!):
őszerte
vezet-e s merre legalább udvaronci
út a lelki egyensúlyhoz, vagy csak ösztönrángatottan
futkározhatol, miként baromfi,
avagy netalán (eleget fizetsz neki?) hisz-e abban,
hogy téged, orráig alig látót,
királyi út visz oda,
csak el ne fogyjon belőled a bizoda-
lom, lomb és más efféle lim-lomok
– szőlő, eper... Az volna csak! Ám hogyha azt nem,
ízlelhetsz te még (nyálmirigyet
stimulál az is) citromot; még el is bódulhatsz
az illatától;

Kutasd föl, mely hit az (ne firtasd, hazugság,
maszlag vagy gyémánt), amely megment vagy sem, de
elvarázsol.

Ne dobáld mégse el talminak, cifra
nyomorúság sallangjának látszó cókódokat;
elég, ha látod: másfelől csörgősipka,
rozsdás kulcs ugyan-van-e-még zárhoz,
amire büszke voltál valaha –
azt, hogy sorsodról ki határoz,
tán meg nem tudhatod soha;
szeresd J. A.-t tovább, de ne szajkózzad:
Boldogság? Göndör másfél-mázsás, eleme pocsolya –
szellemeidet kérdezd, talán kapsz,
de valószínűbb az, hogy nem kapsz választ –
mert hát lehet-e bölcsebb nálad
a tükör foncsora?

Dobáld el, ami lehúz, és lábba vesző
múltadhoz kötöz. Csak amit hiába is
próbálnál eldobni, egyedül ahhoz van közöd.
Omlik a part. Várni? Ugyan!!
Vesd csak az árba mielőbb magad!
Tévhit: Nem várhat jövő arra, kit a
jelen megtagad!
Paripák kellene, röpíteni? Máris, csak
forgasd ügyesen a lepkehálót!
Ne hallgass senkire. Szívlelj meg mindent.
Szánalmasan krepálsz meg maholnap,
nincs menekvés. Minden lélegzeted remény.
Elér(t)ed Eldorádót.

VERESÉG?? CSALKÉPZET AZ!

Hányadikként kínálsz ősszel mondatba varrva allét?
(Bah! még egy őszi verset írni dőreség)
Eléd teríti ő a fák lombját avarként
Mért nem szavak nélkül gázolod vastag szőnyegét?!

Bimbó-esélyekkel nem hiteget már,
de szurkol, hogy józanul tartsd magad
– mint J. A. írta (bölcsen) *kész a leltár*;
mandulaízű e tapasztalat:

nemesen kesernyés, mint füst, mely szállong;
hervadtat, holt ballasztot elemészt,
miként a letargiát, hogyha rád ront,
tovaűzi – minimum felerészt

A tél lehűt: enyhít, de csontjainkba költöz'
Kecsegtetésül már nekünk a tavasz túl sok
(*béklyók nélkül szeretnénk kötődni a földhöz*)
A nyarat teltsége lehúzta már; csak kúszott

Az ősz lomhán, de méltósággal szárnyal,
a magas eget csupasz fái tartják
Úgy száll perbe, hogy nem perel az elmúlással
Nem fehér zászlót tűz ki; csupa tarkát

© Fortepan, Schiffer Pál, Jávor István felvétele